

Hồi 77

Chết Sống Mù Mờ

Càng nghe, Tần Quan Vũ càng như người trong mộng nghe sấm giạt mình. Chàng sửng sốt như kẻ mất hồn, không biết đối với một vấn đề quá sức tưởng tượng ấy thì có nên tin hay không?

Chuyện có thể thật như thế ư?

Xuân Lan chợt thở dài:

- Tỳ nữ nói những lời đó hoàn toàn là sự thật, công tử có thể không tin, cũng như lúc mới vừa nghe, tỳ nữ cũng không tin.

Tần Quan Vũ gạn hỏi:

- Làm sao cô nương biết được những chuyện ấy?
- Chính miệng của Quý Huyệt chủ Mai Tương Phi nói ra.

Tần Quan Vũ trầm ngâm, chàng nghĩ Xuân Lan rất có thể không phải là tỳ nữ...

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Cô nương có thể nói thật thân phận của mình chẳng?

Xuân Lan hơi đổi sắc:

- Tỳ nữ đã nói rõ rồi, tỳ nữ vâng lệnh chủ nhân đến đây phục thị cho công tử, đó là thân phận của tỳ nữ.

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Cô nương không phải là tỳ nữ.
- Không, tỳ nữ vẫn thật là tỳ nữ, có khác chẳng là do công tử cất nhắc cho thôi.
- Tại hạ làm sao có thể cất nhắc cho cô nương? Và cất nhắc bằng cách nào?

Xuân Lan chợt ửng hồng đôi má, cúi mặt thẹn thùng nói:

- Nếu công tử bằng lòng cho tiện nữ làm tỳ thiếp thì không phải đã là cất nhắc cho tiện nữ từ gà lên phượng rồi đó sao?

Câu nói của nàng khiến cho Tần Quan Vũ không lạnh mà run, chàng khẽ liếc qua và thấy vẻ e thẹn càng làm cho nàng tăng thêm vẻ đẹp một cách lạ lùng.

Lòng của Tần Quan Vũ chợt rộn lên, phải chăng chồi non tình ái đã manh nha trong tâm khảm?

Thình lình, trong lúc không khí như cô đọng lại trong căn phòng nhỏ, chợt từ ngoài cửa có một bóng nhân ảnh lao vào.

Tần Quan Vũ và Xuân Lan giật mình nhìn lại, cả hai suýt phải kêu lên: Trần Phượng Nghi!

Nhưng, vừa vào đến trong phòng, Phượng Nghi đã ngã vật ngay xuống đất.

Tần Quan Vũ vội bước tới, chợt Phượng Nghi run rẩy kêu lên:

- Tần công tử... hãy ôm lấy thiếp đi...

Tần Quan Vũ như kẻ mất hồn, chàng đưa tay đỡ xốc lấy Phượng Nghi.

Da mặt của nàng như màu trang giấy trắng, Phượng Nghi thều thào qua hơi thở:

- Tần công tử... hãy ôm chặt... ôm chặt... thiếp đi...

Xuân Lan vội bước tới đưa tay giữ lấy bối tâm của Phượng Nghi và khẽ nói:

- Xin cho tỳ nữ chữa trị thương thế cho Trần cô nương.

Phượng Nghi nhìn Tần Quan Vũ lắc đầu rồi nói:

- Từ trước... tôi đã gặt công tử...

Tần Quan Vũ an ủi nàng:

- Phượng Nghi đừng nói gì cả, hãy tập trung lo cho việc trị thương.

Phượng Nghi lắc đầu thều não:

- Tôi không còn hy vọng gì sống nữa rồi... Trước khi chết, tôi còn có rất nhiều việc phải nói lại với công tử...

Tần Quan Vũ đỡ đỡ như kẻ mất hồn...

Dù sao đi nữa, kẻ đang nằm trong lòng chàng giờ đây cũng đã mang đến cho chàng một tình yêu đầu đời. Một tình đó là một hình ảnh sâu đậm nhất mà trên đời này chưa chắc có một ai bôi xóa nó dễ dàng.

Chàng nhìn sững vào gương mặt nhợt nhạt và đau đớn của nàng.

Phượng Nghi nói qua tiếng nấc:

- Tần công tử, những lời nói của tôi trong lúc này mới chính thật là những lời nói xuất phát từ tận đáy lòng của tôi. Bước đường trước mắt của công tử thật là nguy cơ trùng điệp. Trước kia, tôi vâng lệnh Hạ Hầu viên chủ để theo dõi công tử, nhưng không ngờ một tình yêu chân thật lại phát sinh...

Ngưng một lát như để nén bớt sự xúc động, Phượng Nghi nghẹn ngào nói tiếp:

- Tình yêu chân thật ấy được sinh ra trong một hoàn cảnh giả trá... Tôi đã chịu đựng biết bao sự dày xé trong lòng, và cũng vì thế mà tôi đã quyết định một mình dò thám tận tường để tìm hiểu những bí mật của Hạ Hầu viên... kết quả chỉ có thể biết rằng song thân của công tử quả thật đang ở Chí Tôn bảo... và nghe nói hình như quyền thứ ba và thứ tư của Huyền Kinh đều nằm trong Ngọc Quan Âm...

Giọng Phượng Phi càng lúc càng yếu dần:

- Và cuối cùng... tôi bị Hạ Hầu viên phát giác ra việc do thám ấy... và tất nhiên là phải chết dưới tay của Hạ Hầu viên chủ... nhưng tôi sẽ không một chút ân hận, vì... vì giờ đây tôi đã được chết trong lòng của công tử...

Phượng Nghi nói chưa dứt lời thì cánh cửa sổ chợt bị tung mạnh, Hạ Hầu viên chủ hùng hổ lao vào, và cùng với cái trớn đang xông vào đó, hai ngón tay của hắn giương ra xĩa thẳng ngay vào yếu huyệt của Tần Quan Vũ một cách cực kỳ hung hiểm.

Tần Quan Vũ chưa kịp tránh thì chợt nghe một loạt như kinh quét tới, thì ra Xuân Lan đã vung tay đẩy Hạ Hầu viên chủ dội ngược ra sau.

Cơn giận bùng bùng nổi dậy, Hạ Hầu viên chủ lao mình tới giáng mạnh cả hai tay...

Hai luồng tiềm lực bùng ra như hai ngọn gió thốc...

Xuân Lan khẽ nhếch môi khinh khỉnh, phất mạnh tay áo lụa. Tiếp theo đó là hai tiếng dội nổi lên làm rung chuyển mặt đất. Hạ Hầu viên chủ hự lên một tiếng và lão đảo thoái lui.

Xuân Lan vẫn đứng yên một chỗ bình chân như vại.

Tần Quan Vũ quát lên:

- Có bản lĩnh thì hãy ra ngoài.

Vừa nói, chàng vừa ôm chặt Phượng Nghi phóng qua cửa sổ.

Phượng Nghi kêu lên đứt quãng:

- Công tử... kế hoạch của công tử đã bị Mai Tương Phi biết cả rồi... nàng có khả năng nghe thấu được lời Truyền Âm Nhập Mật của người khác... Tần công tử... duyên tình của chúng ta... chỉ có thể thôi...

Nàng chỉ nói được đến đó rồi nấc lên một tiếng và xuôi tay...

Tần Quan Vũ ôm chặt lấy nàng nức nở gọi:

- Phượng Nghi! Phượng Nghi!

Xuân Lan lao mình tới nắm lấy mạch môn của Phượng Nghi rồi lắc đầu, ảo não nói:

- Nàng đã chết rồi.

Vừa theo ra và kịp nghe lời nói của Xuân Lan, Hạ Hầu viên chủ gấm lên:

- Tiểu tử, ngươi phải đền mạng cho Phượng Nghi, nàng đã vì ngươi mà chết.

Xuân Lan lướt tới gần, gần giọng nói:

- Hạ Hầu viên chủ, ngươi là một nam nhân vô dụng. Hãy nói lại thử xem, Phượng Nghi chết tại ai?

Trong sự giận dữ của Hạ Hầu viên chủ chợt thoáng lên vẻ đau thương:

- Xuân Lan, ngươi phải biết, nàng đã phản bội ta, đang đêm dám xâm nhập cấm địa để do thám nội tình của bản viên...

Xuân Lan hừ lên một tiếng lạnh lùng:

- Và bằng vào việc đó nên ngươi mới biết là nàng đã thật sự yêu Tần công tử?

- Không sai! Và ta đã phải đau đớn ề chề...

Xuân Lan ngắt lời:

- Đau đớn ề chề rồi tập hợp cao thủ của Hạ Hầu viên lại và đã truy sát nàng?

Giọng của Hạ Hầu viên chủ càng trở nên ảo não hơn:

- Bản ý của ta chỉ là muốn giữ nàng ở lại Hạ Hầu viên. Không ngờ... không ngờ nàng đã chống lại... nàng vừa đánh vừa chạy, và vì vận dụng quá nhiều sức để cố đào thoát nên mới khiến cho nội thương từ nhẹ mà trở thành trầm trọng...

Hạ Hầu viên chủ vừa nói đến đó thì thành linh nghe tiếng gió động ào ào, mười mấy bóng người lao tới...

- o O o -